DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 15 lipca 1954 r. | Nr 11 | Poz. 69—78

TREŚĆ:

69.

ZARZĄDZENIE Nr 67

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 24 kwietnia 1954 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku odsprzedaży blach z bębnów po lepiku.

(L. dz. CZZ-23/7570/54)

W związku z przepisem § 2 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 9 marca 1954 r. w sprawie gospodarowania blachą z bębnów po sodzie kaustycznej, lepiku, żywicy kumaronowej, paku kumaronowym i asfalcie (Mon. Pol. Nr A-46, poz. 644), zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się przedsiębiorstwa ogólno-budowlane nadzorowane przez Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Śląsk, Północ, Południe, Zachód, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych od obowiązku odsprzedaży blachy z bębnów po lepiku.

§ 2. Przedsiębiorstwa nadzorowane przez centralne zarządy nie wymienione w § 1 obowiązane są przestrzegać ściśle przepisów powołanego na wstępie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 3. Bębny zbędne lub uszkodzone niezużyte przez przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, powinny być odsprzedane jednostkom uprawnionym do skupu blachy z bębnów, stosownie do zarządzenia Przewodniczącego PKPG.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 19 maja 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

70.

ZARZĄDZENIE Nr 107

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 22 maja 1954 r.

w sprawie dodatkowego premiowania projektantów za opracowania typowych projektów i rozwiązań dla budownictwa mieszkaniowego.

(L. dz. CZBProj./2259/54)

W wykonaniu § 11 uchwały Nr 781/53 Prezydium Rządu z dnia 10 października 1953 r. w sprawie sporządzania typokumentacji projektowo-kosztorysowej dla budownictwa mieszkaniowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Projektanci i asystenci zatrudnieni przy wykonywaniu projektów, zatwierdzonych jako typowe — otrzymują premię za jakość i obniżenie kosztów budownictwa przy zastosowaniu mnożnika 2 w stosunku do całego okresu wykonywania danego stadium.

2. Kreślarze zatrudnieni przy opracowywaniu projektów typowych otrzymują premię za jakość przy zastosowaniu współczynnika 1,5.

§ 2. Zakresem premiowania, ustalonego w § 1, są objęte następujące opracowania, zatwierdzone jako typowe:
a) elementy i zespoły elementów aschitektonicznych, konstrukcyjnych, instalacyjnych, wyposażenia wewnętrznego,
b) sekcje i serie sekcji o wspólnych elementach typowych,
c) segmenty i serie segmentów,
d) budynki i serie budynków.

§ 3. Premiowanie zespołów produkcyjnych zatrudnionych przy wykonywaniu projektów typowych powinno się odbywać według zasad regulaminów wynagradzania pracowników biur projektów w systemie czasowo-premiowym i w systemie akordowo-premiowym, stanowiących załączniki do zarządzenia Nr 156 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 21.VII.1952 r. w sprawie wprowadzenia szczegółowych regulaminów wynagradzania pracowników biur projektów, nadzorowanych przez Centralny Zarząd Biur Projektowych Budownictwa Miejskiego.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1954 r.

Minister wz. **A. Wolski**

71.

ZARZĄDZENIE Nr 111

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 28 maja 1954 r.

w sprawie analizy i likwidacji przyczyn powstawania braków towarowych, materiałowych i kasowych oraz zasad i trybu postępowania przy likwidacji rozliczeń z tytułu nieuzasadnionych braków i nadwyżek towarowych, materiałowych i kasowych w oddziałach zaopatrzenia robotniczego.

(L. dz. ZZR-DO-1-IV-21/54)

W celu wzmocnienia w oddziałach zaopatrzenia robotniczego ochrony społecznej własności, a w szczególności zmniejszenia strat z tytułu nieuzasadnionych braków zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia regulują zagadnienie analizy i likwidacji przyczyn powstawaniu braków oraz zasady i tryb postępowania przy likwidacji rozliczeń z tytułu nie-

uzasadnionych braków i nadwyżek towarowych, materiałowych i kasowych w oddziałach zaopatrzenia robotniczego, zwanych w dalszym ciągu „brakami" i „nadwyżkami".

§ 2. 1. Oddziały zaopatrzenia robotniczego mają obowiązek dokonywania analizy braków na naradach aktywu społeczno-gospodarczego, poświęconych omawianiu przebiegu wykonania zadań gospodarczych.

2. W wyniku analizy zagadnienia braków, należy ustalić na naradzie miejsca powstawania braków i ich przyczyny oraz opracować program likwidacji przyczyn powstawania braków.

§ 3. 1. Przebieg likwidacji przyczyn powstawania braków powinien być omawiany na każdej naradzie, określonej w § 2 ust. 1 zarządzenia.

2. W przypadku nie wykonania programu likwidacji przyczyn powstania braków, należy zależnie od źródła niedociągnięć — zrewidować podjęte środki lub wyciągnąć konsekwencje w stosunku do osób odpowiedzialnych za dany odcinek pracy.

§ 4. Dyrektorzy przedsiębiorstw zorganizują w stosunku do podległych im oddziałów zaopatrzenia robotniczego systematyczną kontrolę ochrony mienia społecznego, a w szczególności wzmogą nadzór na odcinkach, w których występują poważniejsze zaniedbania w zakresie walki z brakami.

§ 5. 1. Starszy księgowy oddziału zaopatrzenia robotniczego obowiązany jest najpóźniej w ciągu 15 dni po otrzymaniu wstępnego rozliczenia komisji inwentaryzacyjnej przeprowadzić ostateczne rozliczenie księgowe wyników inwentaryzacji oraz obciążyć pracownika materialnie odpowiedzialnego z tytułu nieuzasadnionych braków.

2. W tym samym czasie starszy księgowy obowiązany jest zawiadomić pracownika materialnie odpowiedzialnego o wysokości obciążenia z tytułu nieuzasadnionych braków oraz wezwać go do niezwłocznego uregulowania należności.

3. Termin ten ulega odpowiedniemu przedłużeniu w przypadku o którym mowa w § 12 zarządzenia.

§ 6. 1. Kierownik oddziału zaopatrzenia robotniczego może na wniosek pracownika materialnie odpowiedzialnego w uzasadnionych przypadkach (np. choroba, utrzymywanie licznej rodziny) wyrazić zgodę na uregulowanie przez niego należności w 2 — 5 ratach miesięcznych.

2. Kierownik wyraża zgodę po uprzednim złożeniu przez pracownika materialnie odpowiedzialnego zobowiązania, stwierdzającego tytuł i wysokość należności, terminy płatności rat oraz upoważnienia przedsiębiorstwa do potrącenia ustalonych sum z pobieranego uposażenia.
Zobowiązanie powinno również zawierać wyrażenie zgody na potrącenie z góry przypadających ustawowych odsetek.

3. Rozłożenie spłaty należności na raty nie może mieć miejsca w przypadku zwolnienia pracownika materialnie odpowiedzialnego z pracy, lub powstania braków po raz drugi u pracownika, który spłaca w ratach należności z tytułu braków poprzednio stwierdzonych.

§ 7. W przypadku, gdy pracownik materialnie odpowiedzialny odmawia pokrycia należności z tytułu braków; należy niezwłocznie skierować sprawę na drogę postępowania sądowego (powództwo cywilne).

§ 8. 1. W przypadku stwierdzenia braków lub nadwyżek powstałych wskutek przestępstwa z chęci zysku, należy pracownika materialnie odpowiedzialnego, bez względu na wartość braków lub nadwyżek; zwolnić z pracy bez wypowiedzenia i skierować sprawę do prokuratora.

2. Podobnie należy postąpić, gdy z okoliczności powstania braków lub nadwyżek wynika, że pracownik materialnie odpowiedzialny działał świadomie na szkodę oddziału zaopatrzenia robotniczego lub konsumenta.

§ 9. 1. W przypadku stwierdzenia braków, powstałych wskutek czynów pracownika materialnie odpowiedzialnego, nie mających cech przestępstwa z chęci zysku należy niezależnie od ściągnięcia należności wyciągnąć w stosunku do pracownika materialnie odpowiedzialnego odpowiednie konsekwencje, a w szczególności:

a) jeżeli wartość braków nie przekracza 300 złotych, należy po raz pierwszy poprzestać na ściągnięciu należności, a w przypadku powtarzania się braków — zmniejszyć pracownikowi materialnie odpowiedzialnemu premię o 10 — 50%, gdy zaś braki w wysokości do 300 zł. powtarzają się w dalszym ciągu — należy pracownika materialnie odpowiedzialnego zwolnić z pracy bez wypowiedzenia,

b) jeżeli wartość braków wynosi od 300 do 2000 złotych, należy po raz pierwszy zmniejszyć pracownikowi materialnie odpowiedzialnemu premię o 20 — 50%, a w przypadku powtórzenia się braków po raz drugi — należy pracownika materialnie odpowiedzialnego zwolnić z pracy bez wypowiedzenia i skierować sprawę do prokuratora,

c) jeżeli wartość braków przekracza 2000 złotych, należy pracownika materialnie odpowiedzialnego zwolnić z pracy bez wypowiedzenia i skierować sprawę do prokuratora.

2. Procentowemu zmniejszeniu podlega premia za ten miesiąc, w którym stwierdzono braki.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, zwolnienie z pracy bez wypowiedzenia następuje wskutek niezachowania przez pracownika istotnych warunków umowy o pracę, dotyczących obowiązku ochrony własności społecznej.

§ 10. W każdym z przypadków o których mowa w § 9 ust. 1, należy w razie odmowy przez pracownika materialnie odpowiedzialnego zapłaty należności z tytułu braków, windykować należność na drodze postępowania cywilnego.

§ 11. 1. W każdym z przypadków, o których mowa w § 9 ust. 1 pkt a) i b), należy przed zwolnieniem pracownika materialnie odpowiedzialnego, dokładnie zbadać okoliczności sprawy,
a w szczególności wziąć pod uwagę:

a) długość okresu między inwentaryzacjami,
b) warunki pracy pracownika materialnie odpowiedzialnego,
c) wysokość braków w stosunku do osiągniętego obrotu oraz rodzaj towaru, w którym stwierdzono braki,
d) opinię o pracowniku i wyniki jego pracy,
e) wyjaśnienia pracownika materialnie odpowiedzialnego co do okoliczności i przyczyn powstania braków.

2. Jeżeli w wyniku badań okaże się, że zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zaniechanie zwolnienia pracownika materialnie odpowiedzialnego, dyrektor przedsiębiorstwa może odstąpić od obowiązku zwolnienia.

§ 12. 1. Przed wyciągnięciem konsekwencji, o których mowa w § 9 ust. 1 pkt c), dyrektor przedsiębiorstwa może polecić specjalnie w tym celu powołanej komisji, przeprowadzenie dodatkowych badań w celu skontrolowania warunków zabezpieczenia społecznej własności oraz przyczyn powstania braków.

2. Badania te powinny być przeprowadzone w ciągu 5-ciu dni od daty sporządzenia rozliczeń wyników inwentaryzacyjnych i przedłożenia wniosku przez księgowość.

§ 13. 1. W przypadku stwierdzenia w następstwie rozliczenia wyników inwentaryzacji nadwyżek, powstałych z czynów pracownika materialnie odpowiedzialnego, nie mających cech przestępstwa z chęci zysku, należy w stosunku do pracownika materialnie odpowiedzialnego wyciągnąć odpowiednie konsekwencje, a w szczególności:

a) jeżeli wartość nadwyżek nie przekracza 300 złotych należy po raz pierwszy zmniejszyć pracownikowi materialnie odpdwiedzialnemu premię o 10 — 50%, gdy zaś nadwyżki w wysokości do 300 zł. powtarzają się — należy zwolnić go z pracy bez wypowiedzenia,

b) jeżeli wartość nadwyżek wynosi od 300 do 500 zł. należy po raz pierwszy zmniejszyć pracownikowi materialnie odpowiedzialnemu premię o 20 — 50%, w przypadku powtórzenia się nadwyżek po raz drugi zmniejszyć mu premię o 30 — 50%, a w przypadku powtórzenia się nadwyżek po raz trzeci — zwolnić z pracy bez wypowiedzenia,

c) jeżeli wartość nadwyżek wynosi od 500 do 1000 złotych, należy po raz pierwszy zmniejszyć pracownikowi materialnie odpowiedzialnemu premię o 30 — 50%, a w przypadku powtórzenia się nadwyżek — zwolnić go z pracy bez wypowiedzenia,

d) jeżeli wartość nadwyżek przekracza 1000 zł., należy pracownika materialnie odpowiedzialnego zwolnić z pracy bez wypowiedzenia i skierować sprawę do prokuratora.

2. Przepisy § 9 ust. 2 i 3 oraz § 11 i § 12 mają odpowiednie zastosowanie przy postępowaniu w związku ze stwierdzeniem nadwyżek.

§ 14. Wartość nadwyżek, o których mowa w §§ 8 i 13, należy spisać na poczet zysków oddziału zaopatrzenia robotniczego, a w razie ujawnienia poszkodowanych, zwrócić im równowartość poniesionej straty.

§ 15. 1. Kompensowanie braków i nadwyżek jest wzbronione. W wyjątkowych przypadkach można, w oparciu o ilościowo-wartościową ewidencję towarów i materiałów, zaliczyć na poczet roszczenia z tytułu braków wartość nadwyżek, jeżeli w wyniku badań stwierdzono niezawinioną zamianę w okresie między jedną, a drugą inwentaryzację towarów i materiałów, tej samej nazwy o zbliżonych cechach, powierzonych temu samemu pracownikowi materialnie odpowiedzialnemu.

2. Jeżeli w następstwie zamiany towarów i materiałów tej samej nazwy o zbliżonych cechach, ale posiadających różne ceny, wartość braków okaże się większa od wartości nadwyżek, należy różnicę pobrać od pracownika materialnie odpowiedzialnego zgodnie z zasadami, ustalonymi w zarządzeniu.

3. Jeżeli wartość nadwyżek przewyższa wartość braków, należy zwrócić różnicę poszkodowanym, a w przypadku niemożności ich ustalenia, należy różnicę spisać na zyski.

4. Zarachowanie nadwyżek na poczet braków w związku z zamianą towarów i materiałów tej samej nazwy o zbliżonych cechach, może być przeprowadzone na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa.

5. We wszystkich innych przypadkach, w których wyniki badań nasuwają potrzebę zarachowania nadwyżek na poczet braków, kierownik oddziału zaopatrzenia robotniczego obowiązany jest składać dyrektorowi przedsiębiorstwa uzasadnione wnioski wraz z materiałem dowodowym.

§ 16. Niezależnie od konsekwencji, wyciąganych w stosunku do pracowników bezpośrednio winnych powstania braków i nadwyżek, przewidzianych w zarządzeniu, należy równocześnie pociągać do odpowiedzialności służbowej lub karnej — w zależności od rodzaju zaniedbań, pracowników oddziału zaopatrzenia robotniczego bądź pracowników przedsiębiorstwa, w którym utworzony jest oddział zaopatrzenia robotniczego winnych stworzenia lub tolerowania warunków sprzyjających powstawaniu braków oraz nadwyżek, a w szczególności winnych:

— niesprawdzenia kwalifikacji zawodowych i moralnych kadr na stanowiskach osób materialnie odpowiedzialnych i na funkcjach im podległych,

— angażowania osób materialnie odpowiadzialnych bez zaświadczenia o rozliczeniu się z powierzonego majątku w poprzednim miejscu pracy,

— niezapoznania osób materialnie odpowiedzialnych z obowiązkami i uprawnieniami, wynikającymi z przepisów o ochronie mienia społecznego,

— nieterminowego i nieprawidłowego obiegu dokumentów,

— zaniedbań w księgowości, które opóźniają lub uniemożliwiają ustalenie rozmiarów braków i nadwyżek,

— nieprawidłowego przeprowadzenia i nieterminowego rozliczania inwentaryzacji,

— nienależytego przekazywania mienia przy zmianie osób materialnie odpowiedzialnych,

— opóźnienia bądź też nie kierowania spraw z tytułu braków na drogę postępowania sądowego (karnego i cywilnego,

— zaniedbań na odcinku windykacji należność z tytułu braków.

§ 17. Dyrektor Zarządu Zaopatrzenia Robotniczego B.M. obowiązany jest nadzorować wykonanie i przestrzeganie postanowień zawartych w zarządzeniu.

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1954 r.

Minister wz. **J. Żakowski**

72.

ZARZĄDZENIE Nr 118
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 9 czerwca 1954 r.

w sprawie zasad i trybu dokonywania korekty rocznego planu oddawania do użytku obiektów inwestycyjnych w 1954 r.

(L. dz. DI/3/3219/54)

W związku z postanowieniem § 8 zarządzenia Nr 2 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 9 stycznia 1954 r. w sprawie Rocznego Planu Oddawania do Użytku Obiektów Inwestycyjnych (RPOO) w 1954 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Korekta RPOO na 1954 r. dopuszczalna jest:

1) w przypadku zmian w planie inwestycyjnym, przeprowadzonych przez inwestora zgodnie z § 2 uchwały Rady Ministrów Nr 148/54 z dnia 27 marca 1954 r. w sprawie dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa;

2) w przypadku dokonanych zmian w wielkościach obektów — w związku ze zmianami dokumentacji projektowej.

§ 2. W związku z koniecznością umieszczenia w RPOO całości zadań zjednoczenia w zakresie oddawania obiektów do użytku — jednostki organizacyjne wykonawstwa powinny włączać do RPOO przy dokonywaniu korekty wszystkie obiekty, których oddanie do użytku w 1954 r. zostało ustalone uchwałą Rządu lub zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, a także uzgodnione pomiędzy inwestorem a wykonawcą już po fakcie zatwierdzenia poprzedniej wersji RPOO.

§ 3. Tryb przeprowadzania korekty RPOO w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2), jest następujący:

1) korekta RPOO w tym zakresie zarówno z inicjatywy wykonawcy jak i inwestora, może być przeprowadzona jedynie na podstawie ostatecznie obowiązującej dokumentacji;

2) dokumentem, służącym do przeprowadzenia korekty RPOO, jest spisany przez wykonawcę i inwestora i oparty na ostatecznie obowiązującej dokumentacji technicznej protokół zmiany ilości jednostek technicznych obiektu, sporządzany według wzoru, stanowiący załącznik do zarządzenia;

3) protokół zmiany jednostek technicznych obiektu sporządza się w 5-ciu egzemplarzach, z czego:
1 egzemplarz wkleja się jako dokument do dziennika budowy,
2 egzmeplarze otrzymuje generalny wykonawca,
2 egzemplarze otrzymuje inwestor bezpośredni.
dla przesłania jednego egzemplarza swoim władzom nadrzędnym w celu przeprowadzenia korekty RPOO.

§ 4. 1. Wnioski o przeprowadzenie korekty RPOO w przypadkach, o których mowa w § 1, zjednoczenia przesyłają do właściwych centralnych zarządów w odstępach kwartalnych — do dnia 8-go ostatniego miesiąca kwartału.

2. Do wniosków o przeprowadzenie korekty RPOO należy dołączyć:

1) pisma inwestorów o przeprowadzeniu przez nich zmian w planie inwestycyjnym; dotyczy to budownictwa wykonywanego poza „ZOR"; zgodność proponowanej korekty RPOO ze zmianami dokonanymi w planie inwestycyjnym Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" powinna być stwierdzona podpisem dyrektora budowy osiedli robotniczych na wniosku zjednoczenia, przy czym ta sama zmiana powinna być potwierdzona przez zjednoczenie na arkuszach zmian w planie inwestycyjnym, składanych do Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR";

2) protokóły zmiany ilości jednostek technicznych, sporządzone zgodnie z § 3;

3) wykaz obiektów, w których zaszły zmiany w wielkościach, wraz z podaniem pierwotnych i skorygowanych jednostek technicznych.

§ 5. 1. Na podstawie przeanalizowanych dokładnie wniosków zjednoczeń centralny zarząd opracuje zbiorczy wniosek o korektę RPOO centralnego zarządu i złoży go do Departamentu Planowania do dnia 13-go ostatniego miesiąca kwartału.

2. Do wniosków o przeprowadzenie korekt RPOO należy dołączyć:

1) nadesłane przez zjednoczenia pisma inwestorów o przeprowadzeniu przez nich zmian w planie inwestycyjnym (do wglądu Departamentu Planowania); dotyczy to budownictwa wykonywanego poza „ZOR"; zgodność proponowanej korekty RPOO ze zmianami, dokonanymi w planie inwestycyjnym Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" powinna być stwierdzona podpisem Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" na wniosku centralnego zarządu; ta sama zmiana powinna być potwierdzona przez centralny zarząd na arkuszach zmian w planie inwestycyjnym, opracowanych przez Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR";

w przypadku niemożności uzgodnienia wspólnego stanowiska pomiędzy centralnym zarządem, a Centralnym Zarządem Budowy Miast i Osiedli „ZOR" sprawa zostanie przedłożona do Departamentu Planowania, który po jej przeanalizowaniu przedstawi odpowiednie wnioski Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli;

2) przesłane przez zjednoczenia protokóły zmiany ilości jednostek technicznych (do wglądu Departamentu Planowania);

3) wykazy obiektów, co do których zaszły zmiany w wielkościach — wraz z podaniem pierwotnych i skorygowanych jednostek technicznych.

§ 6. Zmiany, zgłaszane we wnioskach, o których mowa w § 4 i 5, a dotyczące następnego kwartału, powinny być wstępnie skorygowane w projekcie planu kwartalno-miesięcznego.

§ 7. 1. W terminie 5-cio dniowym od daty zatwierdzenia planu kwartalnego centralny zarząd złoży w Departamencie Planowania zaktualizowane zestawienie zbiorcze RPOO wg wzoru, stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 2 z dnia 9 stycznia 1954 r.

2. Na odwrocie zestawienia zbiorczego należy umieścić następującą tabelkę wypełnioną danymi zbiorczymi w zakresie centralnego zarządu:

	RPOO zatwierdzony pismem z dn. .... l dz.	Zwiększenie		Zmniejszenie		RPOO skorygowany i zaproponowany do zatwierdzenia
		obiekty wprowadzone do RPOO	zmiany dokumentacyjne	obiekty skreślone z RPOO	zmiany dokumentacyjne	
	m^3 / izby	m^3 / izby	m^3 / izby	m^3 / izby	m^3 / izby	m^3 / izby
Ogółem Centralny Zarząd						
w tym CZBMiO „ZOR"						

Zaktualizowane zestawienie zbiorcze RPOO powinno być w zakresie budownictwa Centralnego Zarządu Budowy Miast i Osiedli „ZOR" potwierdzone przez Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR".

§ 8. Departament Planowania przedstawi Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli do zatwierdzenia skorygowany RPOO dla poszczególnych centralnych zarządów w terminie 10-cio dniowym od daty zatwierdzenia planów kwartalnych.

§ 9. Do dnia zatwierdzenia skorygowanego RPOO obowiązuje wysokość poprzednio zatwierdzonego RPOO oraz ilość ujętych w nim jednostek technicznych dla poszczególnych obiektów.

§ 10. Pierwsza korekta RPOO, opracowana w wykonaniu zarządzenia, powinna objąć okres I i II kwartału RPOO w tych przypadkach, gdy wysokość RPOO za te kwartały nie pokrywa się z wysokością planów kwartalno-miesięcznych.

§ 11. Wobec dokonywania w RPOO i planach kwartalno-miesięcznych korekty w wielkości poszczególnych obiektów, zmiany w tym zakresie wykazane w sprawozdaniach B-2, nie będą wpływały na zmianę planu kwartalno-miesięcznego.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 9 czerwca 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 118 z dnia 9 czerwca 1954 r.

Inwestor . . . . obiekt . . . .

Wykonawca . . . .

PROTOKÓŁ

zmiany ilości jednostek technicznych w obiekcie . . .

Przedstawiciele wykonawcy . . . .

i „ inwestora . . . .

na podstawie dokumentacji technicznej

dostarczonej w d-n. . . . . . **przez** . . . . .

ustalają jednostki techniczne obiektu . . . . .

w następujący sposób:

. . . . m^3 zabudowanej przestrzeni

. . . . izb

Zmiana ilości jednostek technicznych

z . . . . m^3 . . . . . . : izb na

. . . . m^3 . . . . . izb

nastąpiła z powodu . . . .

Podpisy przedstawicieli inwestora i wykonawcy

73

ZARZĄDZENIE Nr 122

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 czerwca 1954 r.

w sprawie inwentaryzacji.

(L. dz.: D VI/1/9/3/54)

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Mon. Pol. Nr A-29, poz. 359), zarządza się, co następuje:

§ 1. Podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli przedsiębiorstwa będą przeprowadzały inwentaryzację według instrukcji stnowiącej załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1954 r.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 122 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 10 czerwca 1954 r.

INSTRUKCJA

w sprawie inwentaryzacji

TREŚĆ

I. Pojęcie, przedmiot i podział inwentaryzacji.

§ 1. Mianem inwentaryzacji określa się czynności mające na celu ustalenie rzeczywistej ilości i wartości składników majątkowych.

§ 2. Inwentaryzacji podlegają wszystkie składniki majątkowe wchodzące w skład bilansu przedsiębiorstwa. Inwentaryzacji podlegają również składniki majątkowe nie będące własnością przedsiębiorstwa, którymi przedsiębiorstwo posługuje się, lub przechowuje, a które nie wchodzą w skład bilansu, lecz są ewidencjonowane pozaksięgowo.

§ 3. Składniki majątkowe — w zależności od swej formy — podlegają inwentaryzacji z natury lub inwentaryzacji obrachunkowej.

§ 4. Fizyczne składniki majątkowe, ewidencjonowane przez księgowość w rozdziałach: I, II, IV, X, XI i XIII branżowych planów kont, a mianowicie:

1) środki trwałe,
2) inwestycje w dzierżawionych środkach trwałych,
3) inwestycje rozpoczęte,
4) materiały na inwestycje,
5) inwestycje zakończone,
6) remonty kapitalne,
7) gotówka w kasie,
8) czeki obce,
9) tymczasowe budynki i urządzenia budowy,
10) materiały podstawowe,
11) konstrukcje i elementy,
12) materiały pomocnicze,
13) paliwo,
14) części zapasowe maszyn i urządzeń,
15) przedmioty nietrwałe: a) na składzie,
b) w użytkowaniu,
16) opakowanie,
17) odpadki,
18) zapasy nieprodukcyjne,
19) inwentarz żywy,
20) roboty w toku: a) budowlane (niezafakturowane)
b) warsztatowe,
21) braki: a) naprawialne,
b) nienaprawialne,
22) wyroby gotowe produkcji przemysłowej,
23) wyroby gotowe własne produkcji pomocniczej,
24) wyroby półgotowe produkcji przemysłowej lub pomocniczej —

— podlegają inwentaryzacji z natury.

§ 5. Inwentaryzacja z natury polega na obejrzeniu, zidentyfikowaniu, zmierzeniu, zważeniu, zliczeniu i określeniu stopnia przydatności (zdolności technicznej) inwentaryzowanego składnika majątkowego.

§ 6. Inwentaryzacji obrachunkowej podlegają składniki majątkowe, określające wartości powstałe na tle stosunków prawnych przedsiębiorstwa (należności i zobowiązania). Do zakresu inwentaryzacji obrachunkowej należy również ustalenie stanu nakładów i dochodów przyszłych okresów.

§ 7. Inwentaryzacja obrachunkowa polega na uzyskaniu lub opracowaniu dokumentów potwierdzających zgodność stanu ewidencyjnego składnika majątkowego z jego pozycją i wartością prawną.

§ 8. Inwentaryzację z natury składników majątkowych przedsiębiorstwa przeprowadza się według następujących zasad:

1) inwentaryzację przeprowadza się na miejscu przechowywania składników majątkowych,
2) składniki identyfikuje się drogą zbadania jego cech charakterystycznych oraz ustalenia nazwy zgodnej z indeksem, lub zastosowanej przez księgowość,
3) zapasy jednakowe (takie same) znajdujące się w kilku miejscach tego samego magazynu inwentaryzuje się w łącznej pozycji,
4) w wyjątkowych przypadkach, kiedy dokładne ustalenie stanu rzeczywistego inwentaryzowanego składnika majątkowego nie jest możliwe (np. zwały materiału masowego zużycia w nieregularnych bryłach, pomieszczenie trudno dostępne itp.), ustala się stan zapasu według oszacowania,
5) składniki znajdujące się w nieuszkodzonych i nierozpakowanych opakowaniach dostawcy, mogą być zinwentaryzowane na podstawie wyrywkowej kontroli kilku, lub kilkunastu opakowań, jeśli wyniki wyrywkowej kontroli na to pozwalają,
6) stopień przydatności technicznej ustala się szacunkowo w formie procentowej; w przypadkach wątpliwych powołuje się rzeczoznawcę,
7) inwentaryzację przeprowadza się w obecności osoby odpowiedzialnej za stan inwentaryzowanego materiału lub przedmiotu.

§ 9. Składniki majątkowe, określające wartości, powstałe na tle stosunków prawnych przedsiębiorstwa, inwentaryzuje się według następujących zasad:

1) saldo ustalone przez księgowość na koncie kontrahenta może być zinwentaryzowane, jeśli jest ono potwierdzone przez bank finansujący (inkaso) lub kontrahenta (rozliczenia pozainkasowe),
2) przekroczenie dziesięciodniowego terminu na wymianę korespondencji w sprawie zgodności salda oraz niemożliwość bezpośredniego uzgodnienia rozliczeń upoważnia wysyłającego wyciąg z rachunku do zinwentaryzowania salda w wysokości awizowanej kontrahentowi,
3) przedsiębiorstwo dysponuje dowodami potwierdzającymi doręczenie kontrahentowi korespondencji w sprawie stanu jego konta,
4) należności sporne inwentaryzuje się w wysokości wniesionego powództwa.

II. Organizacja aparatu inwentaryzacji z natury.

§ 10. Inwentaryzację przeprowadza się przy użyciu arkuszy spisowych, zawierających następujące dane:

1) nazwę przedsiębiorstwa,
2) nazwę (rejon) miejsca przechowania składników majątkowych oraz ich rodzaj,
3) nazwisko osoby odpowiedzialnej za stan składników majątkowych (magazyniera, intendenta),
4) nazwiska osób przeprowadzających inwentaryzację,
5) datę inwentaryzacji,
6) liczbę porządkową zapisu,
7) symbol (znak rozpoznawczy) składnika majątkowego, — zgodny z indeksem lub wykazem,
8) nazwę składnika — zgodną z indeksem lub wykazem,
9) jednostkę miary,
10) rzeczywisty stan ilościowy,
11) stan według ewidencji magazynowej,
12) stan według księgowości,
13) nadwyżki,
14) niedobory,
15) cenę jednostkową,
16) wartość nadwyżek,
17) wartość niedoborów,
18) podpisy uczestników inwentaryzacji,
19) podpisy osób odpowiedzialnych za stan składników majątkowych.

Dane od punktu 1 do 5 włącznie umieszcza się w nagłówku, dane od pkt. 6 do 17 włącznie — w kolumnach pionowych arkusza; podpisy — poniżej wypełnionego tekstu.

§ 11. Arkusze spisowe są dokumentami księgowymi i dlatego:

1) wypełnia się je w sposób nie podważający ich wartości dowodowej oraz
2) kontroluje się ich obieg i przechowuje się według zasad przewidzianych dla dokumentów księgowych.

§ 12. Na oddzielnych arkuszach spisowych należy ująć w odniesieniu do materiałów, towarów, wyrobów i półfabrykatów:

1) zapasy niepełnowartościowe z zaznaczeniem % ich przydatności technicznej,
2) zapasy posiadające wartość złomu, lub odpadków wartościowych,
3) zapasy znajdujące się w procesie technicznym (nieprzetworzone),
4) materiały nadesłane, lecz nie odebrane przez komisję techniczną,
5) materiały nie przyjęte od dostawców, co do których wniesiono reklamację,
6) wyroby przeznaczone przed przeprowadzeniem inwentaryzacji do wysyłki,
7) materiały i przedmioty, stanowiące cudzą własność (materiały powierzone do przerobienia, przedmioty wypożyczone, przedmioty przechowywane),
8) pozostałe materiały i przedmioty.

Podział powyższy stosować należy (w granicach potrzeby) do grup materiałów lub przedmiotów wymienionych w ust. 4. Spisywanie na wspólnym arkuszu np. paliwa oraz materiałów podstawowych, lub środków trwałych i przedmiotów nietrwałych jest niedopuszczalne.

§ 13. Aparat administracyjny do spraw inwentaryzacji funkcjonuje według następujących zasad:

1) dyrektor przedsiębiorstwa, w porozumieniu z głównym księgowym, powołuje spośród podległych mu pracowników przedsiębiorstwa komisję inwentaryzacyjną z komisarzem spisowym na czele — w składzie ilościowym osób, zależnym od miejscowych potrzeb;

2) funkcje komisarza spisowego powierza dyrektor swemu zastępcy do spraw administracyjno-zaopatrzeniowych;
3) na członków komisji powołać należy pracowników o odpowiednich kwalifikacjach — z wyłączeniem osób materialnie odpowiedzialnych za powierzone im mienie przedsiębiorstwa;
4) komisje inwentaryzacyjne działają według dyspozycji i pod bezpośrednim nadzorem komisarzy;
5) do sprawowania nadzoru nad działalnością komisarzy spisowych przedsiębiorstw dyrektor centralnego zarządu, w porozumieniu z głównym księgowym, wyznacza spośród pracowników centralnego zarządu głównego komisarza spisowego.

§ 14. Działalność aparatu inwentaryzacyjnego oprzeć należy na uprzednio opracowanym planie, obejmującym miejsca i terminy inwentaryzacji wszystkich składników majątkowych przedsiębiorstwa.

§ 15. 1. Z chwilą rozpoczęcia spisu z natury nie wolno przenosić składników majątkowych. Gdyby jednak ze względów techniczno-ruchowych było to konieczne, wówczas należy o tym powiadomić komisarza spisowego, lub osoby dokonujące spisu.

2. Spis z natury powinien być w zasadzie tak zorganizowany, aby normalna działalność przedsiębiorstwa nie doznała przerw.

§ 16. Za prawidłowość i planowy przebieg inwentaryzacji fizycznych składników majątkowych ponosi odpowiedzialność wobec dyrektora przedsiębiorstwa komisarz spisowy.

§ 17. Komisarz spisowy obowiązany jest osobiście lub za pośrednictwem wyznaczonych przez siebie kontrolerów sprawdzać prawidłowość i rzetelność spisów.

§ 18. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości lub błędów, komisarz spisowy obowiązany jest zarządzić ponowne przeprowadzenie spisu przez inny zespół członków komisji spisowej.

§ 19. Główny księgowy przedsiębiorstwa obowiązany jest współdziałać z komisarzem spisowym w akcji kontroli przebiegu inwentaryzacji.

§ 20. Arkusze spisowe wypełnia się w dwu egzemplarzach przy użyciu kalki; oryginał otrzymuje księgowość, kopię — komisarz spisowy.

§ 21. Na arkuszach spisowych księgowość wyprowadza różnice między stanem rzeczywistym a ewidencyjnym zinwentaryzowanych składników majątkowych, przy czym:

1) ustala wartość składników według cen ewidencyjnych, a w braku tychże
2) według wyceny wewnętrznej.

§ 22. Przy ustalaniu różnic inwentaryzacyjnych ujawnione niedobory i nadwyżki nie mogą być kompensowane, z wyjątkiem niedoborów przy jednoczesnych nadwyżkach składników o których jest mowa w § 2 ust. 3 zarządzenia Nr 12 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 3 marca 1951 r. w sprawie zasad trybu postępowania przy ustalaniu i odpisywania na straty niezawinionych niedoborów lub ubytków, stwierdzonych w związku z inwentaryzacją (Dz. Urz. Min. Bud. M i O. Nr 2 poz. 12).

§ 23. Komisarz spisowy obowiązany jest na podstawie przeprowadzonego dochodzenia zgłosić dyrektorowi przedsiębiorstwa, poparty opinią radcy prawnego, wniosek o sposobie likwidacji różnic inwentaryzacyjnych.

§ 24. Komisarz spisowy obowiązany jest wykorzystać wtóropisy (przebitki) arkuszy spisowych do celów usprawnienia gospodarki zapasami przedsiębiorstwa.

III. Decyzje w sprawie różnic inwentaryzacyjnych.

§ 25. Decyzje o sposobie likwidacji różnic inwentaryzacyjnych podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa na podstawie wniosku komisarza spisowego, popartego opinią radcy prawnego na podstawie § 5 cytowanego wyżej zarządzenia Nr 12 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 1951 r., przy czym:

1) decyzje o sposobie likwidacji różnic, zwiększających stan posiadania, podejmuje dyrektor — bez względu na wartość różnic,
2) decyzje o sposobie likwidacji niedoborów, lub ubytków, w granicach norm, lub gdy wartość niedoboru lub ubytku poszczególnego materiału lub towaru nie przekracza zł. 150. — podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa, jako ostateczne,
3) o spisaniu na ciężar kosztów niedoborów lub ubytków przekraczających dozwolone normy oraz o spisaniu na straty niedoborów lub ubytków spowodowanych działaniem siły wyższej wydaje dyrektor decyzję tymczasową, o czym powiadamia centralny zarząd,
4) decyzję o spisaniu na straty wierzytelności nieściągalnej wydaje dyrektor przedsiębiorstwa, jednak decyzja ta — bez względu na wysokość sumy wierzytelności — podlega zatwierdzeniu przez dyrektora właściwego centralnego zarządu,
5) decyzja o sposobie likwidacji niewspółmiernych nadwyżek materiałów wraz z naświetleniem przyczyn powstania tych nadwyżek powinna być podana do wiadomości centralnemu zarządowi.

§ 26. 1. Centralny zarząd obowiązany jest w ciągu 14 dni od daty otrzymania rozpatrzeć wymagające aprobaty decyzje dyrektora przedsiębiorstwa.

2. Zawieszenie przez centralny zarząd decyzji dyrektora przedsiębiorstwa przesuwa termin rozpatrzenia decyzji na okres 2 tygodni.

3. Zmiana decyzji dyrektora przedsiębiorstwa wymaga umotywowania.

4. Brak rozstrzygnięcia sprawy przez centralny zarząd w terminie 14 dni zwalnia dyrektora przedsiębiorstwa od odpowiedzialności za podjętą decyzję i obciąża nią dyrektora centralnego zarządu.

§ 27. 1. W celu ułatwienia sobie wykonania obowiązków wynikających z prawa decyzji — dyrektorzy przedsiębiorstw oraz dyrektorzy centralnych zarządów mogą powołać komisje kwalifikacyjne do oceny wniosków o sposobie likwidacji różnic inwentaryzacyjnych.

2. Komisje kwalifikacyjne działają na podstawie regulaminów wydanych przez dyrektorów zainteresowanych jednostek organizacyjnych.

3. Wybór członków komisji kwalifikacyjnej pozostaje wyłącznie w kompetencji dyrektora powołującego komisję.

§ 28. 1. Wyrównanie (zaksięgowanie) różnic między stanem ewidencyjnym i rzeczywistym składników majątkowych może być dokonane wyłącznie na podstawie decyzji dyrektora przedsiębiorstwa — z zastrzeżeniem uprawnień dyrektora centralnego zarządu w tym zakresie.

2. Dokonanie w ewidencji na podstawie dokumentów inwentaryzacyjnych odpowiedniej korekty ilości i wartości składników majątkowych jest podstawowym warunkiem rzetelności ksiąg i okresowych zamknięć rachunkowych.

IV. Rodzaje inwentaryzacji.

§ 29. Inwentaryzację składników majątkowych przeprowadza się okresową i ciągłą.

§ 30. Inwentaryzacja okresowa polega na ustaleniu stanu rzeczywistego składników majątkowych w terminach, odpowiadających okresowym zamknięciom rachunkowym (miesięcznym, kwartalnym, półrocznym, rocznym), inwentaryzacja zaś ciągła — na stwierdzeniu stanu rzeczywistego fragmentami (odcinkowo) — przez czas trwania okresu gospodarczego.

§ 31. 1. W szczególnych przypadkach (zmiana osoby intendenta, lub magazyniera, przekazanie składników majątkowych, przypadek kradzieży, pożaru lub tp.), przeprowadza się inwentaryzację doraźną całości lub części fizycznych składników majątkowych.

2. Inwentaryzacja doraźna może być potraktowana jako inwentaryzacja okresowa, jeśli jej termin wykonania na to pozwala, lub jako fragment inwentaryzacji ciągłej, jeśli przedmiot inwentaryzacji był objęty metodą inwentaryzacji ciągłej.

§ 32. Inwentaryzację według obu metod przeprowadza się w przedsiębiorstwach pod kierownictwem tego samego komisarza spisowego.

§ 33. W przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli metodę inwentaryzacji okresowej stosować należy do składników majątkowych, wymienionych w § 4 pkt, 1 — 3, 5 — 9, 19, 20 i 23, metodę zaś inwentaryzacji ciągłej w stosunku do składników, wymienionych w § 4 pkt, 4, 10 — 18, 21 — 22 i 24

V. Inwentaryzacja okresowa.

§ 34. Przed przystąpieniem do inwentaryzacji okresowej komisarz spisowy obowiązany jest za aprobatą dyrektora i w porozumieniu z głównym księgowym:

1) sporządzić wykaz rejonów miejsc przechowywania składników majątkowych, odpowiadający granicom terenowym lub funkcjonalnym komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa;
2) wyznaczyć do każdego rejonu odpowiednią ilość członków komisji inwentaryzacyjnej;
3) wydać członkom komisji szczegółowe wskazówki wykonawcze;
4) powiadomić pracowników przedsiębiorstwa o miejscach i terminach spisów drogą obwieszczenia lub pisma okólnego;
5) zaopatrzyć komisje spisowe w odpowiednią ilość arkuszy spisowych;
6) dopilnować uporządkowania składników, podlegających spisowi;
7) dopilnować, aby — w miarę możności — na dzień inwentaryzacji magazyny podręczne zostały zlikwidowane;
8) dopilnować, aby każde miejsce przechowywania było zaopatrzone w wywieszkę orientacyjną z nazwą oraz oznaczeniem cech i jednostek miary składników majątkowych;
9) uprzedzić pracowników technicznych (pracowników ruchu), aby w okresie poprzedzającym dzień inwentaryzacji zapotrzebowali materiały w ilości, przewidzianej do zużycia do dnia inwentaryzacji włącznie, a nie większej;
10) zarządzić i dopilnować, aby w wydziałach i warsztatach, produkujących na zlecenie, wyroby gotowe lub wyroby w toku wykonania zostały uporządkowane według zleceń, poszczególne wyroby zostały zaopatrzone numerem zlecenia oraz symbolem odpowiedniej grupy kalkulacyjnej;
11) zarządzić, aby przedmioty stanowiące cudzą własność były zaopatrzone w odpowiednie napisy orientacyjne;
12) dopilnować, aby komisje spisowe miały zapewnioną pomoc pracowników fizycznych;
13) zaopatrzyć członków komisji w indeksy składników majątkowych ewidencjonowanych przez księgowość, w celu zapobieżenia rozbieżności w nomenklaturze.

§ 35. Inwentaryzację okresową przeprowadzać należy przynajmniej dwukrotnie w ciągu roku kalendarzowego: na dzień 30.VI i 31.XII.

§ 36. Przy dokonywaniu inwentaryzacji okresowej członkowie komisji nie mogą być informowani o stanie ewidencyjnym składników majątkowych.

VI. Inwentaryzacja ciągła.

§ 37. Inwentaryzację ciągłą poprzedza wykonanie następujących prac:
1) sporządzenie wykazu miejsc przechowywania składników majątkowych oraz wykazu osób, którym powierzono mienie przedsiębiorstwa;
2) wyznaczenie zespołu członków komisji spisowych; udzielenie członkom zespołu odpowiednich instrukcji;
3) ustalenie planu zajęć.

§ 38. 1. Plan zajęć komisji inwentaryzacji ciągłej opracowuje komisarz spisowy przy współudziele głównego księgowego przy czym plan ten należy traktować jako ściśle poufny.
2. Plan zajęć komisji inwentaryzacji ciągłej powinien przewidywać przynajmniej dwukrotne sprawdzenie składników majątkowych w ciągu roku.
3. Plan zajęć powinien być opracowany w ten sposób, aby na podstawie wnioskowania nie można było przewidzieć co, gdzie, kiedy i przez kogo będzie kontrolowane.
4. Plan zajęć powinien zawierać zadania roczne oraz przynajmniej na dwa tygodnie naprzód opracowane zadania odcinkowe — dzienne.
5. Plan zajęć powinien przewidywać sporadyczne kontrole dokonanych spisów.

§ 39. Zmiana planu prac komisji inwentaryzacji ciągłej może być dokonana według uznania komisarza spisowego, a powinna być wykonana w przypadku utraty poufności planu.

§ 40. Przy stosowaniu inwentaryzacji ciągłej członkowie komisji spisowej podają na arkuszu spisowym, oprócz stanu rzeczywistego, stan ewidencyjny składnika majątkowego według ewidencji magazynowej.

VII. Przepisy końcowe.

§ 41. Przy wykonaniu swych zadań podstawowych komisje spisowe obowiązane są badać gospodarność zużywania lub użytkowania inwentaryzowanych składników majątkowych, a w szczególności:
1) warunków przechowywania przedmiotów,
2) gospodarności zużywania materiałów oraz eksploatacji środków trwałych i przedmiotów nietrwałych,
3) przyczyn powstawania niedoborów lub nadwyżek,
4) przyczyn powstawania nadmiernych lub zbędnych remanentów.

§ 42. O wynikach obserwacji lub dochodzeń komisje spisowe składają pisemne jednobrzmiące raporty komisarzowi spisowemu oraz głównemu księgowemu.

§ 43. 1. W przedsiębiorstwach wielozakładowych dyrektorzy i główni księgowi — w zakresie swych uprawnień i obowiązków — mogą pisemnie upoważnić dyrektorów i głównych (starszych) księgowych zakładów do wykonywania zadań objętych instrukcją — z wyjątkiem prawa decyzji o sposobie likwidacji różnic inwentaryzacyjnych.
2. Wnioski głównego (starszego) księgowego zakładu obowiązany jest potwierdzić główny księgowy przedsiębiorstwa, decyzje zaś kierownika zakładu — dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 44. W stosunku do przedsiębiorstw nadzorowanych przez Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych funkcje centralnego zarządu z tytułu wykonywania instrukcji przejmą prezydia właściwych rad narodowych.

74

ZARZĄDZENIE Nr 127

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 czerwca 1954 r.

w sprawie ograniczenia stosowania blachy w budownictwie miejskim i osiedlowym.

(L. dz. D. VII/3/4035/54)

W celu prawidłowego uregulowania zaopatrzenia i zapewnienia planowego zużycia blachy w budownictwie miejskim i osiedlowym zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się stosowania blachy miedzianej do wszelkich robót i obróbek blacharskich.

§ 2. Zabrania się stosowania blachy cynkowej:
1. zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 27.XII.1950 r. (Biul. PKPG Nr 2/51, poz. 11) — do krycia dachów;
2. do wykonywania:
a) rynien dachowych,
b) rur spustowych,
c) fartuchów dachowych,
d) fartuchów podokiennych,
e) obróbek blacharskich murów ognioochronnych, attykowych, kominów, koszów, dymników, wywietrzników,
f) przewodów instalacji wentylacyjnej, z wyjątkiem kształtek.

§ 3. Zabrania się stosowania blachy żelaznej ocynkowanej do krycia dachów.

§ 4. Zabrania się stosowania blachy cynkowej i żelaznej ocynkowanej na blachy ochronne przed paleniskami. Do tego celu należy używać blachy żelaznej czarnej.

§ 5. 1. Zamiast blachy cynkowej do robót wymienionych w § 2 pkt 2 należy używać blachy żelaznej ocynkowanej.
2. Należy eliminować fartuchy podokienne przez stosowanie podokienników zewnętrznych z kamienia sztucznego, betonu, ceramiki, szkła oraz w uzasadnionych przypadkach z kamienia naturalnego. Również zakończenia murów ogniochronnych, attykowych i innych należy pokrywać płytami betonowymi i ewentualnie z kamienia naturalnego, posiadającymi wyrobione spadki i okapniki.
3. Przewody instalacji wentylacyjnej należy wykonywać w miarę możności z blachy czarnej lakierowanej lub z materiałów zastępczych.

§ 6. Zezwala się na stosowanie blachy cynkowej:
1. do pokrywania gzymsów, pasów i innych detali architektonicznych na elewacjach, jednak dążyć należy do zmniejszenia powierzchni wymagających pokrycia blachą,
2. do wykonywania obróbek blacharskich wymienionych w § 2 pkt. 2 w budynkach położonych na terenach zagłębia węglowego i wybrzeża morskiego, jednak z uwagi na obecność w powietrzu składników chemicznych wywołujących ko-

rozję blach dążyć należy do stosowania blachy żelaznej nieocynkowanej pokrywanej odpowiednimi powłokami ochronnymi, odpornymi na wpływy atmosferyczne i wyższe temperatury (np. lakier asfaltowy na gilzonicie).

§ 7. Niedobór blachy nie może usprawiedliwić nie zabezpieczenia budynku przed zaciekami. W przypadkach niedoboru blachy należy ograniczyć jej stosowanie tylko do takich robót blacharskich, przy których zastąpienie blachy papą bitumiczną jest ze względów technicznych niemożliwe (np. obróbki blacharskie dachów krytych dachówką, rynny i rury spustowe). Inne obróbki blacharskie należy zastępować rozwiązaniami prowizorycznymi zabezpieczającymi budynek przed zaciekami.

§ 8. Centralne zarządy budownictwa miejskiego będą ustalały we własnym zakresie rodzaje przedsięwzięć, mających na celu zmniejszenie zużycia blachy w przypadkach określonych w § 7. Wybór rozwiązania prowizorycznego w zależności od warunków miejscowych na budowie, powinien być uzgodniony z inspektorem nadzoru, biurem projektów i zaakceptowany przez zamawiającego. Rozwiązania prowizoryczne powinny spełniać następujące warunki:

a) taniość,
b) łatwość wymiany prowizorycznego elementu na stały,
c) przydatność rozwiązania prowizorycznego.

§ 9. 1. Na przedsiębiorstwie wykonawczym ciąży obowiązek wymiany elementów prowizorycznych na stałe, nie później niż w ciągu 6 miesięcy od daty oddania obiektu do użytku.

2. Koszty wykonania zabezpieczenia prowizorycznego oraz koszty wymiany elementów prowizorycznych na stałe pokrywa zamawiający.

§ 10. W przypadkach wyjątkowo uzasadnionych zezwolenia na użycie blachy miedzianej i cynkowej do robót określonych w § 2 pkt 1 wydane będą zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego PKPG i Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27.XII.1950 r. (Biul. PKPG Nr 2/51, poz. 11) z zastosowaniem wytycznych stanowiących złącznik do zarządzenia Nr 50 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dn. 15.V.1951 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 5, poz. 47)

Zezwolenia na użycie blachy miedzianej i cynkowej dla budynków monumentalnych i zabytkowych, do robót określonych w § 2 pkt 2 udzielać będzie Departament Techniki Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli na podstawie orzeczeń właściwego biura projektów lub Wojewódzkiego Urzędu Konserwatorskiego (dla budynków zabytkowych).

§ 11. Zarządzenie obowiązuje od dnia 16 czerwca 1954 r.

§ 12. Traci moc obowiązującą zarządzenie Nr 50 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17.III.1953 r. w sprawie ograniczenia stosowania blachy w budownictwie miejskim i osiedlowym w 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 4 poz. 50).

Minister wz. J. Żakowski

75

ZARZĄDZENIE Nr 128

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 16 czerwca 1954 r.

w sprawie stosowania pojemników do przewozu cegły

(L. dz. DVII 1/54)

W wykonaniu uchwały Nr 253/54 Prezydium Rządu z dnia 8 maja 1954 r. w sprawie stosowania pojemników do przewozu cegły oraz w celu zmniejszenia ilości stłuczek cegły podczas transportu i na budowach, zwiększenia mechanizacji produkcji budowlanej i obniżenia kosztów przeładunków zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Centralne zarządy budownictwa miejskiego ustalą w porozumieniu z Centralnymi Zarządami Ceramiki, — wykazy budów, które powinny być zaopatrywane w cegłę w pojemnikach, z podaniem ilości i terminów dostaw.

2. Ustalenie wykazu budów powinno uwzględniać w pierwszym rzędzie przewozy cegły w pojemnikach z miejsca produkcji na budowę tak, — aby maksymalna odległość przewozów koleją nie przekraczała w zasadzie 100 km, a przewozów samochodowych 30 km.

3. Ustalenie budów, względnie zmianę miejsca dostawy cegły w pojemnikach należy uzgadniać z odnośnym Centralnym Zarządem Ceramiki, najpóźniej na jeden miesiąc przed rozpoczęciem kwartału.

§ 2. Centralne zarządy budownictwa miejskiego, zgodnie z pkt 2 § 4 wyżej wymienionej uchwały przekażą sukcesywnie w ciągu 1954 r. posiadane pojemniki do przewozu cegły, na własność cegielniom wskazanym przez Ministerstwo Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1954 r.

Minister wz. J. Żakowski

76

ZARZĄDZENIE Nr 133

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 19 czerwca 1954 r.

w sprawie jakości kruszywa mineralnego

(L. dz.: DIX/200/3/54)

W związku z rozporządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 lutego 1954 r. (Dz. U. Nr 11, poz. 40) w sprawie zatwierdzenia norm państwowych ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny, dotyczących kruszywa mineralnego, zarządza się ,co następuje:

§ 1. 1. Zjednoczenia budownictwa miejskiego, zjednoczenia budownictwa wojskowego, zjednoczenia robót inżynieryjnych, Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych eksploatujące kruszywo naturalne, zorganizują w terminie do dnia 31 lipca 1954 r. we wszystkich zakładach i punktach eksploatacji kruszywa podręczne laboratoria polowe do badania jakości kruszywa.

2. Organizację laboratorium polowego należy oprzeć na wytycznych, zawartych w „Instrukcji dla laboratoriów betonowych na budowach i wytwórniach", opracowanej przez Instytut Techniki Budowlanej i wydanej przez Państwowe Wydawnictwa Techniczne w 1953 r., w części dotyczącej laboratoryjnego badania kruszywa.

§ 2. 1. Począwszy od dnia 1 sierpnia 1954 r. zakłady i punkty eksploatacji kruszywa będą prowadziły laboratoryjne badanie kruszywa oraz dokonywały jego klasyfikacji na zasadach podanych w następujących normach państwowych:

PN — 53/B — 06710 — kruszywo mineralne łamane
PN — 53/B — 06711 — „ „ piasek
PN — 53/B — 06712 — „ „ żwir
PN — 53/B — 06713 — „ „ pospółka
PN — 53/B — 06714 — „ „ badania techniczne
PN — 53/B — 06715 — kruszywo mineralne formularz do protokołu z pobierania próbki kruszywa mineralnego.

2. Każda partia kruszywa nadawana do przewozu powinna być zaopatrzona w atest sporządzony według normy państwowej PN — 53/B — 06716 — „Formularz do orzeczenia o jakości kruszywa mineralnego".

§ 3. 1. Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego BM zorganizuje w terminie do dnia 30 czerwca 1954 r. kurs dla laborantów, którzy prowadzić będą laboratoria polowe wymienione w § 1 pkt. 1.

§ 4. 1. Obowiązek zorganizowania laboratoriów polowych nie stanowi o jednoczesnym zwiększeniu planów ztrudnienia w jednostkach wymienionych w § 1 pkt. 1.

§ 5. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 19 czerwca 1954 r.

Minister wz. J. Żakowski

77

OKÓLNIK Nr 25

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 czerwca 1954 r.

w sprawie zbywania ponadnormatywnych zapasów materiałowych i wyrobów gotowych oraz surowców wtórnych

(L. dz.: CZZ-23/16090/54)

W wykonaniu uchwały Nr 95 Prezydium Rządu z dnia 23 lutego 1954 r. o rozwoju spółdzielczości produkcyjnej

(Mon. Pol. Nr A-42, poz. 624), zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 16 września 1952 r. o zaopatrzeniu zakładów przemysłu drobnego w surowce wtórne (Mon. Pol. Nr A-84 poz. 1332), poleca się co następuje:

1. Przedsiębiorstwa posiadające zbędne materiały i wyroby gotowe zakwalifikowane komisyjnie jako nie nadające się do produkcji budowlano-montażowej odstąpią je w pierwszej kolejności przed innymi jednostkami gospodarki uspołecznionej — jednostkom organizacyjnym podległym Ministrom: Państwowych Gospodarstw Rolnych, Rolnictwa, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.
2. Do materiałów podlegających zbywaniu, zalicza się wszystkie materiały nie przydzielane oraz niektóre surowce wtórne.
3. Przedsiębiorstwa nadzorowane przez centralne zarządy wykonawstwa inwestycyjnego udostępnią przedstawicielom resortów wymienionych w ust. 1 wykazy zbędnych materiałów i wyrobów gotowych oraz nadwyżek materiałowych, sporządzone zgodnie z § 5 ust. 5 pkt 1 oraz z § 10 ust. 9 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 77 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 kwietnia 1954 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 8 poz. 48), jak również wykazy stanu surowców wtórnych, nieprzydatnych w przedsiębiorstwie.
4. Przedstawiciele resortów o których mowa w ust. 1 powinni legitymować się upoważnieniem wydanym przez swój zakład pracy lub jednostkę nadrzędną.
5. Zabrania się odstępowania materiałów przydzielanych tzn. objętych instrukcją nr 29 — d Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.
   Wyjątek stanowią te materiały rozdzielane, które ze względu na swój stan komisyjnie zostały zakwalifikowane jako materiały zbędne.
6. W celu zaliczenia na poczet planowych dostaw surowców wtórnych ilości sprzedanych jednostkom Ministrów wymienionych w ust. 1 — przedsiębiorstwa załączać będą kopie odnośnych faktur do sprawozdań GM-6 i GM-7 przesyłanych do rejonowych zbiornic skupu.
7. Przedsiębiorstwa fakturują materiały i wyroby gotowe według cen cennikowych (hurtowych) lub według cen uzgodnionych z nabywcą, albo przez komisje kwalifikacyjne — franco wagon stacja odbiorcza.
8. Ze względu na szczególne gospodarcze znaczenie akcji upłynnienia remanentów materiałów i wyrobów gotowych oraz surowców wtórnych, powierza się dyrektorom przedsiębiorstw i zainteresowanym centralnym zarządom opiekę nad szybkim i sprawnym przeprowadzeniem likwidacji nadwyżek materiałowych. Dyrektorzy centralnych zarządów złożą Ministrowi meldunki z przebiegu akcji w terminie do dnia 1 września 1954 r. za pośrednictwem Centralnego Zarządu Zaopatrzenia BM.
9. Okólnik wchodzi w życie z dniem 20 czerwca 1954 r.

Minister R. **Piotrowski**

78

PISMO OKÓLNE Nr 49

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 1 czerwca 1954 r.

w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej

(L. dz. D. VII/5/4733/54)

W celu uniknięcia wątpliwości przy pokrywaniu wydatków związanych z finansowaniem wynalazczości — Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli — Departament Techniki w porozumieniu z Departamentami: Zatrudnienia i Płac, Finansowym, Księgowości, Inwestycji i Budżetowym wyjaśnia co następuje:

1. Zgodnie z okólnikiem Ministra Finansów z dnia 25.I. 1954 r. w sprawie finansowania wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr A-18 poz. 329) — przedsiębiorstwa i zakłady, działające według zasad rozrachunku gospodarczego — pokrywają ze środków obrotowych wszystkie wydatki związane z finansowaniem wynalazczości, z wyjątkiem nakładów inwestycyjnych, które powinny być pokrywane według zasad ustalonych w § 13 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 27.VII.1951 r. w sprawie określenia źródeł i sposobu finansowania wynalazczości pracowniczej (Mon. Pol. Nr A-70, poz. 911) w brzmieniu zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29.XII.53 r. (Mon. Pol. Nr A-1854, poz. 326).
2. Ustala się następujący sposób finansowania wydatków na wynalazczość pokrywanych ze środków obrotowych:

1) osobowy fundusz płac:

wynagrodzenie przedstawicieli technicznych w klubach techniki i racjonalizacji,

2) bezosobowy fundusz płac:

a) wynagrodzenie za pomoc techniczną przy sporządzaniu dokumentacji technicznej, przy przeprowadzaniu prób i badań oraz przy produkcji doświadczalnej, w której projekt ma być zastosowany,
b) wynagrodzenie za prace warsztatowe i pomocnicze, wykonywane przy realizacji projektów,
c) wynagrodzenie członków komisji wynalazczości i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach komisji wynalazczości,
d) wynagrodzenie za opracowanie biuletynów tematycznych,
e) wynagrodzenie za wykonanie (robocizna) prototypów i modeli prototypów,
f) wynagrodzenie za powielanie dokumentacji projektów racjonalizatorskich, przeznaczonych do rozpowszechnienia,
g) wydatki, związane z propagandą wynalazczości,
h) wynagrodzenie za opracowanie ekspertyzy
i) wynagrodzenie za opracowanie i wygłoszenie odczytów,
j) wynagrodzenie za kursy szkoleniowe,
k) wynagrodzenie za opracowanie i wygłaszanie referatów,
l) wynagrodzenie za wyświetlanie filmów,
m) wszystkie inne wynagrodzenia, związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej, jeżeli tytuły wynagrodzeń wynikają z zarządzeń właściwych organów, wydanych w granicach przysługujących im uprawnień i są wypłacane osobom, które podjęły się wykonania określonego zadania na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia.

W przypadku, gdy udzielenie pomocy (pkt 2 lit. a) lub wykonanie pracy (pkt 2 lit. b) ma miejsce w godzinach pracy (służbowych), wynagrodzenia za wykonane prace pokrywane są z osobowego funduszu płac.

3) Poza funduszem płac:

a) wynagrodzenie twórców pracowniczych wynalazków, wzorów, udoskonaleń technicznych i usprawnień,
b) premie za współudział w realizacji projektów,
c) premie za pomoc techniczną przy opracowywaniu **teoretycznym projektu** (§ 2 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 24.VIII.1951 r.),
d) nagrody przypadające w wyniku zorganizowanych konkursów racjonalizatorskich bez względu na formę tych nagród (pieniężne lub rzeczowe),
e) wydatki rzeczowe, związane z organizowaniem wystawy racjonalizatorskiej,
f) wydatki rzeczowe, związane z przeprowadzaniem prób i doświadczeń odnośnie projektów racjonalizatorskich,
g) wydatki rzeczowe związane z utrzymaniem klubu techniki i racjonalizacji (ogrzewanie, sprzątanie, oświetlanie itp.),
h) koszty prenumerat wydawnictw Urzędu Patentowego jak i innych wydawnictw z zakresu wynalazczości,
i) opłaty patentowe,
j) wydatki związane z ogranizowaniem wycieczek,
k) wydatki, dotyczące prototypów i modeli, narzędzi, urządzeń, materiałów budowlanych będących przedmiotem projektów racjonalizatorskich (materiały), patrz. lit. e pkt 2 oraz lit. a ust. 3),
l) wszystkie inne wydatki rzeczowe, związane z finansowaniem wynalazczości pracowniczej jeżeli tytuły wydatków wynikają z zarządzeń właściwych organów, wydanych w granicach przysługujących im praw.

3. **W ramach nakładów inwestycyjnych należy pokrywać:**

a) wydatki, dotyczące wytworzenia prototypów i modeli wymienionych w ust. 2 pkt 3 lit. k jeżeli wartość przedmiotu przekracza kwotę 300.— zł. (trzysta) i okres jego użytkowania trwa dłużej niż jeden rok, oraz jeśli prototypy te, modele, narzędzia itp. będą mogły być użyte przez przedsiębiorstwo jako narzędzia produkcji, a nie jako przedmiot produkcji,

b) wydatki związane z zakupem urządzenia i inwentarza (umeblowanie klubu techniki i racjonalizacji jeżeli wartość przedmiotu, mogącego stanowić oddzielną pozycję inwentarzową przekracza kwotę 300.— zł. (trzysta) i okres użytkowania przedmiotu trwa dłużej niż jeden rok,
zasada powyższa nie ma zastosowania w przypadku zakupu pierwszego wyposażenia danego obiektu, który bez względu na wartość i okres użytkowania poszczególnych przedmiotów zaliczać należy do nakładów inwestycyjnych.

4. Wydatki związane z wynagradzaniem członków centralnej komisji wynalazczości i rzeczoznawców za udział w posiedzeniach tych komisji należy pokrywać w ramach zaplanowanych na ten cel kwot w budżetach centralnych zarządów.
5. Wszystkie wydatki wymienione w ust. 2 pkt 3 nie są objęte funduszem płac, a za tym nie podlegają przepisom kontroli, jaką objęty jest fundusz płac i mogą być dokonywane również w tych przypadkach, gdy kwoty planowane na ich pokrycie zostaną przekroczone.
6. W przypadku, gdy pokrycie wydatków, wymienionych w ust. 2 pkt 1 i 2, mogłoby spowodować przekroczenie zatwierdzonego funduszu płac, — przekroczenie takie wymaga legalizacji analogicznie jak w stosunku do wszystkich innych składników funduszu płac w trybie podanym w ust. 3 okólnika Ministra Finansów z dnia 25.I.1954 r.
7. W razie braku lub wyczerpania środków na inwestycje pozalimitowe i równoczesnego braku odpowiednich limitów na inwestycje limitowe — wydatki wymienione w ust. 3 lit. a mogą być pokrywane przejściowo ze środków obrotowych na warunkach, określonych w § 1 ust. 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29.XII. 1953 r.
8. Wydatki związane z finansowaniem wynalazczości, dotyczące projektów, mających zastosowanie w jednostkach budżetowych — pokrywane są z budżetu, przy zachowaniu obowiązujących przepisów z zakresu klasyfikacji budżetowej.
9. Wydatki na wynalazczość, pokrywane ze środków obrotowych (ust. 2) muszą być uwzględnione w odpowiednich pozycjach planu kosztów przedsiębiorstw z tym, że wydatki, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 należy wstawić do planu osobowego i bezosobowego funduszu płac.
Wydatki, wymienione w ust. 4, należy uwzględnić w preliminarzach budżetowych centralnych zarządów.
Tryb włączania inwestycji do planu inwestycyjnego (ust. 3) reguluje instrukcja PKPG Nr 93 w sprawie zasad ramowego trybu sporządzania rocznych planów inwestycyjnych, zmieniona zarządzeniem Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 137 z dnia 28.5.53 (Biuletyn P.K.P.G. Nr 17, poz. 74).

Dyrektor Departamentu wz. **J. Żuchowski**

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

W Nr 21 z 27.V.54 r. poz. 89 rozporządzenie Przewodniczącego PKPG z 3.V.54 r. w sprawie zatwierdzenia norm państwowych ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny w zakresie elektrotechniki.

W Nr 25 z 9.VI.54 r. poz. 101 rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z 26.IV.54 r. w sprawie zasad, warunków i trybu odstępowania nieruchomego mienia nierolniczego na cele mieszkaniowe oraz na cele budownictwa indywidualnych domów jednorodzinnych.

W Nr 26 z 11.VI.54 r. poz. 105 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 31.V.54 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów dotyczących ksiąg wieczystych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-44 z 14.V.54 r. poz. 631 uchwałę Prezydium Rządu Nr 97 z 23.II.54 r. w sprawie gospodarki remontowej w budownictwie.

Poz. 632 zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego z 21.IV.54 r. w sprawie wprowadzenia obowiązujących norm ubytków naturalnych dla niektórych artykułów chemicznych.

Poz. 633 zarządzenie Ministra Pracy i opieki Społecznej z 26.IV.54 r. w sprawie trybu finansowania akcji werbunkowej.

Poz. 634 zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z 32.IV.54 r. w sprawie przekazania prezydiom wojewódzkich rad narodowych uprawnień Ministra Budownictwa Miast i Osiedli w zakresie wyrażania zgody na powoływanie i odwoływanie dyrektorów i zastępców dyrektorów budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.

Poz. 635 instrukcję Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów z 14.IV.54 r. w sprawie trybu dokonywania zmian w planie inwestycyjnym i w planie budownictwa oraz w planach sfinansowania inwestycji.

W Nr A-46 z 19.V.54 r. poz. 644 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 9.III.54 r. w sprawie gospodarowania blachą z bębnów po sodzie kaustycznej, lepiku żywicy kumaronowej, paku kumaronowym i asfalcie.

Poz. 646 zarządzenie Ministrów: Hutnictwa, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła oraz Kolei z 30.XI.53 r. w sprawie zasad i sposobu przyznawania oraz wysokości nagród dla pracowników za ujawnienie w złomie przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych.

W Nr A-47 z 20.V.54 r. poz. 659 uchwałę Prezydium Rządu Nr 293 z 18.V.54 r. w sprawie przyznawania matkom pracującym zasiłków chorobowych za okres nieobecności w pracy z pwodu choroby dziecka.

W Nr A-48 z 24 V 54 r. poz 667 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 12 V 54 r. zmieniające zarządzenie z 27 I 54 r. w sprawie ustalenia listy towarów dla których kolej obowiązana jest podstawiać wagony na podstawie planów pięciodniowych bez zamówienia.

Nr A-50 z 28 V 54 r. poz. 682 uchwałę Rady Ministrów Nr 235 z 8 V 54 r. o trybie przeprowadzania kontroli państwowej.

W Nr A-52 z 3 VI 54 r. poz. 696 zarządzenie Przewodniczącego PKPG z 25 V 54 r. zmieniające zarządzenie w sprawie stosowania wzoru umowy ramowej dotyczącej sporządzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

Nr A-54 z 7 VI 54 r. poz. 741 zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 10. V. 54 r. w sprawie wydawania biletów kredytowanych osobom biorącym udział w akcji pomocy żniwnej dla państwowych gospodarstw rolnych.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana jest na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie. Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 1529-91-134, część 6. Dział 5. Rozdział 17, wpływy z wydawnictw.

Cena 2 zł.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Drukarnia Akcydens., W-wa, Tamka 3. 3.500. Zam. 1423 z dnia 23.VI.54 r. Podpis do druku 20.VII.54 r. Druk ukończono 30.VII.54 r. Obj. 1¼ ark. druk. Pap. druk. sat. kl. VII, A1/60 g. 5-B-17816.